

TARNAI LÁSZLÓ

Sohasem hull le

VÖRÖS LÁSZLÓ HALÁLÁRA

*Ezen
a szomorú októberi délután
rozsdás villanypóznákról
eresz aljába húzódnak
szelíd madarak
akár domb mögé
koránfekvő nap
Világosságot adok
világtalan szobámnak
melynek polcairól
kezembe kerül
Madách Ady Kányádi
akiket mindennap forgatok*

*Ezen
a szomorú októberi délután
hiába próbálom
szóra bírni soraikat
mintha szájukat összezárnák
akár a feleslegesek
Némaságukat
talán az okozza
hogy magukra hagyta őket
legjobb ismerőjük
aki szemmel tartotta
csillagjaik járását
figyelte szikrájukat
az égbe emelő ragyogást
Ennek voltál fenoménje
Vörös László
s hallgatásoddal*

talán válaszolsz
mennyire mély a kút
amely magasba emel
ahonnan látod
a fantasztikumot
Joviális tekintetből
lehet-e
derűt kiűzni Laci bátyám
Lehet-e
megmásítani magatartásformát
ami létlényeged Laci bátyám
Lehet-e
megsemmisíteni csillagot
amely szikrázik
mint ragyogó elméd
és sohasem hull le
csak általunk átölelt tested
Mélykút
Kálvária temetőjének
könnyüinktől teli sírjába

